VISPĀRĒJĀS TIESAS RĪKOJUMS (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

2022. gada 9. martā *

Atcelšanas prasība – Pārstāvība ar advokāta, kuram nav no prasītāja neatkarīgas trešās personas statusa, palīdzību – Nepieņemamība

Lietā T-727/20

***Nigar Kirimova***, ar dzīvesvietu Minhenē (Vācija), ko pārstāv *A. Parassina* un *A. García López*, advokāti,

prasītāja,

pret

**Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroju (*EUIPO*)**, ko pārstāv *G. Predonzani* un *A. Söder*, pārstāvji,

atbildētājs,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt *EUIPO* izpilddirektora 2020. gada 30. septembra lēmumu, ar kuru noraidīts prasītājas pieteikums par atbrīvošanu no prasības par kādas Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) dalībvalsts valstspiederību, no kuras ir atkarīga pārstāvja iekļaušana šī biroja profesionālo pārstāvju sarakstā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Žervazonī [*S. Gervasoni*], tiesneši L. Madise [*L. Madise*], P. Niuls [*P. Nihoul*], R. Frendo [*R. Frendo*] (referente) un H. Martins i Peress de Nanklaress [*J. Martín y Pérez de Nanclares*],

sekretārs: E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

# Rīkojums

## Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja *Nigar Kirimova* faktisko apstākļu rašanās laikā strādāja par juristi birojā *Brandstock Legal Rechtsanwaltgesellschaft mbH* (turpmāk tekstā – "*Brandstock Legal*"). 2019. gada 10. oktobrī viņa iesniedza Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojam (*EUIPO*) pieteikumu par iekļaušanu šī biroja profesionālo pārstāvju sarakstā saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 (2017. gada 14. jūnijs) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2017, L 154, 1. lpp.) 120. pantu. Būdama Azerbaidžānas pilsone, viņa, pamatojoties uz šī panta 4. punkta b) apakšpunktu, vienlaikus lūdza atbrīvojumu no minētās regulas 120. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzētās prasības par kādas Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) dalībvalsts valstspiederību (turpmāk tekstā – "valstspiederības prasība").

2 Ar 2020. gada 30. janvāra vēstuli *EUIPO* informēja prasītāju, ka tās pieteikums par atbrīvošanu no [valstspiederības] prasības ir nepieņemams, jo tas nav pamatots ar prasītajiem pierādījumu elementiem.

3 2020. gada 9. un 13. martā prasītāja iesniedza savus apsvērumus, atbildot uz iepriekšējo 30. janvāra vēstuli.

4 2020. gada 30. septembrī *EUIPO* izpilddirektors noraidīja prasītājas iesniegto pieteikumu par atbrīvošanu no valstspiederības prasības (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

## Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

5 Ar prasības pieteikumu, ko parakstījis advokāts, biroja *Brandstock Legal* loceklis, un kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 7. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

6 Vispārējā tiesa Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros aicināja prasītāju norādīt jebkādas nodarbinātības attiecības, kas viņai varētu būt ar savu advokātu. 2021. gada 20. janvārī prasītāja atbildēja uz šo jautājumu.

7 2021. gada 21. aprīlī *EUIPO* iesniedza iebildumu rakstu.

8 2021. gada 7. jūnijā prasītāja iesniedza replikas rakstu un 2021. gada 23. jūlijā *EUIPO* iesniedza atbildes rakstu uz repliku.

9 Ar 2021. gada 21. septembra lēmumu, piemērojot Reglamenta 27. panta 3. punktu, Vispārējās tiesas priekšsēdētājs nodeva šo lietu citam tiesnesim referentam, lai optimizētu Vispārējās tiesas sprieduma taisīšanas iespējas un tātad pareizas tiesvedības interesēs.

10 Pēc Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa atbilstoši Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.

11 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– grozīt apstrīdēto lēmumu, atbrīvojot to no valstspiederības prasības, pamatojoties uz Regulas 2017/1001 120. panta 4. punkta b) apakšpunktu;

– grozīt apstrīdēto lēmumu, uzdodot *EUIPO* iekļaut [prasītāju] profesionālo pārstāvju sarakstā atbilstoši Regulas 2017/1001 120. pantam;

– piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

12 *EUIPO* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

**Juridiskais pamatojums**

13 Neizvirzot iebildi par nepieņemamību ar atsevišķu procesuālu dokumentu atbilstoši Reglamenta 130. panta 1. punktam, *EUIPO* norāda uz prasības nepieņemamību.

14 *EUIPO* apgalvo, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešo daļu lietas dalībniekam nav tiesību celt prasību pašam, bet ir jāizmanto advokāta pakalpojumi, un ka no judikatūras izriet, ka advokāts šīs tiesību normas izpratnē ir trešā persona, kas strukturāli, hierarhiski un funkcionāli nav atkarīga no lietas dalībnieka, kuru tas pārstāv tiesā. Tomēr advokāte, kura cēlusi prasību prasītājas vārdā, prasības celšanas dienā bija advokāte tajā pašā birojā, kurā strādāja prasītāja, pildīja viņas tiešā priekšnieka amata pienākumus un tādējādi neatbilda nosacījumam par neatkarīgu trešo personu. Līdz ar to prasībā esot pieļauta nenovēršama nepilnība un prasība kā tāda ir nepieņemama.

15 Saskaņā ar Reglamenta 129. pantu Vispārējā tiesa pēc tiesneša referenta priekšlikuma jebkurā laikā pēc savas ierosmes, uzklausījusi puses, var lemt par absolūtu šķērsli tiesas procesam, izdodot motivētu rīkojumu. Šajā lietā Vispārējā tiesa, uzskatot, ka lietas materiāli sniedz pietiekamu skaidrību, nolemj izspriest lietu, izdodot motivētu rīkojumu un neveicot turpmākas procesuālās darbības.

16 Jāatgādina, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešajā daļā, kas Vispārējai tiesai ir piemērojama saskaņā ar minēto statūtu 53. panta pirmo daļu, ir noteikts, ka personas, kas nav dalībvalstis, Eiropas Savienības iestādes, valstis, kuras ir Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ) līguma līgumslēdzējas puses vai šajā līgumā minētā Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas (EBTA) Uzraudzības iestāde, ir jāpārstāv advokātam. Ceturtajā daļā ir precizēts, ka tikai tāds advokāts, kuram ir tiesības praktizēt dalībvalsts vai citas valsts, kas ir EEZ līguma līgumslēdzēja puse, tiesā, var pārstāvēt lietas dalībnieku vai palīdzēt tam Savienības tiesās.

17 Attiecībā uz advokāta jēdzienu ir jānorāda, ka, tā kā Statūtu 19. panta trešajā daļā nav atsauces uz dalībvalstu tiesībām, šis jēdziens visā Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā ne tikai šīs tiesību normas formulējumu, bet arī tās kontekstu un mērķi (skat. spriedumu, 2020. gada 4. februāris, *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2020:73, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešās daļas formulējuma izriet, ka pusei šīs tiesību normas izpratnē ir jāizmanto trešās personas pakalpojumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 4. februāris, *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2020:73, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

19 Prasības par trešās personas nodrošinātu juridisku pārstāvību mērķis atbilst koncepcijai par tāda advokāta lomu, kurš rīkojas pareizas tiesvedības interesēs, un galvenokārt mērķim iespējami labi aizsargāt un aizstāvēt sava pārstāvamā intereses, ievērojot pilnīgu neatkarību, kā arī likumu un profesiju reglamentējošos noteikumus un profesionālās ētikas normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 4. februāris, *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2020:73, 61. un 62. punkts un tajos minētā judikatūra).

20 Jautājums par advokāta neatkarību ir jāizvērtē arī saistībā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta pirmajā un otrajā daļā garantētajām ikvienas personas tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā un tiesībām uz konsultācijām, aizstāvību un pārstāvību (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta M. Bobeka [*M. Bobek*] secinājumus apvienotajās lietās *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2019:774, 78. un 104. punkts). Šajā ziņā ir jāņem vērā fakts, ka pārstāvībai tiesā ir vajadzīgas uzticības attiecības, kas balstītas uz privātu un līgumisku izvēli, jo attiecīgā persona var brīvi izvēlēties advokātu, savukārt advokāts principā var brīvi izvēlēties klientus (šajā ziņā skat. ģenerāladvokāta M. Bobeka secinājumus apvienotajās lietās *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2019:774, 111. punkts).

21 Tādējādi, ņemot vērā advokāta lomu sava pārstāvamā interešu efektīvā aizsardzībā tiesā (skat. iepriekš šī rīkojuma 19. punktu) un Pamattiesību hartas 47. pantu, jebkura iejaukšanās šajās attiecībās jāpamato ar nopietniem iemesliem, kuri atspoguļo acīmredzamu un obligātu nepieciešamību "pasargāt prasītāju no viņa advokāta" (ģenerāladvokāta M. Bobeka secinājumi apvienotajās lietās *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2019:774, 111. punkts). Līdz ar to, kā to ir nospriedusi arī Tiesa, advokāta neatkarība ir saprotama nevis kā jebkādas saiknes neesamība ar savu klientu, bet gan kā tādas saiknes neesamība, kura acīmredzami apdraud viņa spēju nodrošināt viņam uzticēto aizstāvības uzdevumu, cik vien labi iespējams, kalpojot sava klienta interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 4. februāris, *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2020:73, 64. un 67. punkts).

22 Ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešo daļu, uz to balstīto judikatūru un Pamattiesību hartas 47. pantu, Savienības tiesas iespēja noraidīt prasības pieteikumus kā nepieņemamus tādējādi attiecas tikai uz acīmredzamiem advokāta neatkarības neesamības gadījumiem, no tā *a contrario* izriet, ka kompetence atrisināt visus citus no interešu konfliktiem vai neskaidrībām izrietošos sarežģījumus principā ir tikai šim mērķim pilnvarotām valsts iestādēm, jo īpaši tām, kurām ir deontoloģiskās un disciplinārās pilnvaras, un Savienības tiesai ir jāiesaistās tikai izņēmuma kārtā.

23 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru izņēmumi ir interpretējami šauri, lai vispārējais noteikums nezaudētu jēgu (skat. spriedumu, 2010. gada 22. aprīlis, Komisija/Apvienotā Karaliste, C-346/08, EU:C:2010:213, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 No tā izriet, ka gadījumiem, kas var liegt advokātam pārstāvēt savu pārstāvamo, ir jābūt ar tādu raksturu un pakāpi, ka acīmredzami ir skaidrs, ka advokātam, lai gan viņš formāli attiecībā pret prasītāju ir trešā persona, tomēr ir tādas ekonomiskas vai personiskas saiknes vai nu ar lietu, vai

ar kādu no pusēm, kas rada pamatotas šaubas par viņa patiesu neatkarību (ģenerāladvokāta M. Bobeka secinājumi apvienotajās lietās *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2019:774, 137. punkts). Citiem vārdiem sakot, šīm saiknēm ir jāveido nopietni iemesli, kas liek uzskatīt, ka advokāts nav pietiekami atsvešināts, lai iespējami labāk aizsargātu un aizstāvētu sava klienta intereses (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 4. februāris, *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2020:73, 61. un 62. punkts).

25 Šajā ziņā, lai pārliecinātos, ka advokātam patiešām ir neatkarīgas trešās personas statuss, ir jāņem vērā profesionālā vide, kurā tas iesaistās Savienības tiesā izskatāmajā lietā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 6. septembris, *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej* un Polija/Komisija, C-422/11 P un C-423/11 P, EU:C:2012:553, 25. punkts).

26 Tā, prasītāja pārstāvība, ko veic persona, kas ir tā darbiniece vai kas ir ekonomiski atkarīga no tā, nevar atbilst prasībai par pārstāvību ar neatkarīgas trešās personas palīdzību (rīkojums, 2013. gada 5. septembris, *ClientEarth*/Padome, C-573/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:564, 13. punkts).

27 Tomēr prasības par advokāta neatkarību neievērošanu var konstatēt daudzās citās faktiskās situācijās, kuras līdz ar to ir jāizvērtē katrā atsevišķā gadījumā (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 20. novembris, *BikeWorld*/Komisija, T-702/15, EU:T:2017:834, 35. punkts, un ģenerāladvokāta M. Bobeka secinājumus apvienotajās lietās *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2019:774, 64. punkts).

28 Tā, Tiesa, protams, ir nospriedusi, ka parastā saikne, kas izriet no civiltiesiska līguma par mācībspēka pienākumu veikšanu, ir nepietiekama, lai liegtu attiecīgajam mācībspēkam iespēju pārstāvēt savu universitāti kā advokātam (spriedums, 2020. gada 4. februāris, *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/*REA*, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2020:73, 66.–68. punkts). Tomēr šajā gadījumā strīds bija par tāda līguma izbeigšanu, kas noslēgts starp prasītāju universitāti un Pētniecības izpildaģentūru (*REA*) par pētniecības projektu *Cossar* (*Cooperative Spectrum Sensing Algorithms for Cognitive Radio Networks*), kas nekādi neattiecās uz tās pārstāvja profesionālo kontekstu, kurā pārstāvis strādāja tikai par starptautisko privāttiesību pasniedzēju. Citiem vārdiem sakot, strīdam nebija nekādas saistības ar advokāta darbu sava pārstāvamā uzņēmumā.

29 Aprakstot vērā ņemamo gadījumu dažādību, Tiesa savukārt uzskatīja, ka advokāts nav pietiekami neatkarīgs no juridiskās personas, kuru viņš pārstāv, ja viņam ir svarīgas administratīvas pilnvaras tajā vai ja viņš tajā pilda augsta līmeņa vadības funkcijas (šajā nozīmē skat. rīkojumus, 2010. gada 29. septembris, *EREF*/Komisija, C-74/10 P un C-75/10 P, nav publicēts, EU:C:2010:557, 50. un 51. punkts, un 2017. gada 6. aprīlis, *PITEE*/Komisija, C-464/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:291, 25. punkts).

30 Tāpat Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tas, ka advokātam pieder 10 % no sabiedrības prasītājas kapitāla, liedz advokātam izpildīt nosacījumu par neatkarīgas trešās personas statusu attiecībā uz sabiedrību prasītāju (rīkojums, 2017. gada 20. novembris, *BikeWorld*/Komisija, T-702/15, EU:T:2017:834, 37., 38., 40. un 41. punkts; ģenerāladvokāta M. Bobeka secinājumi apvienotajās lietās *Uniwersytet Wrocławski* un Polija/REA, C-515/17 P un C-561/17 P, EU:C:2019:774, 43. punkts), pat ja starp tiem nav nekādu pakļautības attiecību.

31 Tāpat Tiesa arī ir nospriedusi, ka advokāti, kurus nodarbina nevis puse, kuru viņi pārstāv, bet ar to saistīta vienība, neatbilst neatkarības prasībai, jo, lai gan šīs divas vienības formāli ir nošķirtas, tām lielā mērā ir kopīgas intereses (spriedums, 2012. gada 6. septembris, *Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej* un Polija/Komisija, C-422/11 P un C-423/11 P, EU:C:2012:553, 25. punkts).

32 Izskatāmajā lietā no lietas materiāliem izriet, ka prasības pieteikuma iesniegšanas dienā prasītāja strādāja birojā *Brandstock Legal* jurista amatā un ka *A. Parassina*, advokāte, kura parakstījusi prasības pieteikumu, bija advokāte tajā pašā birojā. Konkrētāk, prasītāja pat strādāja viņas vadītajā komandā un bija viņas vietniece.

33 No tā izriet, ka prasītājai un viņas advokātei bija īpaši ciešas profesionālās attiecības.

34 Tāpat nevar piekrist pretēja rakstura apgalvojumiem, kurus prasītāja sniegusi savās atbildēs uz iepriekš šī rīkojuma 6. punktā minēto procesa organizatorisko pasākumu – proti, pēc tam, kad viņas uzmanība tika pievērsta iespējamai ar viņas pārstāvību saistītajai problēmai, – un saskaņā ar kuriem starp viņas advokātu un viņu nav nekādas strukturālas vai funkcionālas atkarības saiknes, jo viņu attiecības ir horizontālas, nevis vertikālas, un ka viņas pat strādāja divās atsevišķās organizatoriskajās struktūrās.

35 Turklāt saikne starp prasītāju un *A. Parassina* bija vēl ciešāka, jo šī lieta tieši attiecas uz prasītājas profesiju, proti, profesiju, kurā prasības celšanas dienā viņa strādāja tajā pašā birojā, kurā *A. Parassina*, un viņa vadībā. Proti, prasības priekšmets ir atteikums atbrīvot prasītāju no [valstspiederības] prasības, kuru neizpildot, tā nevar saņemt atļauju kā fiziskās vai juridiskās personas pārstāve *EUIPO*. Taču viņa darbs *Brandstock Legal* un *A. Parassina* vadītajā komandā konkrēti ietvēra intelektuālā īpašuma lietu izskatīšanu.

36 Šajā ziņā ir arī jānorāda, ka prasītāja iesniedza *EUIPO* pieteikumu par iekļaušanu profesionālo pārstāvju sarakstā un pieteikumu par atbrīvošanu no valstspiederības prasības, izmantojot sava darba devēja faksa aparātu, un ka, lai gan abos pieteikumos tā ir norādījusi privātā pasta un elektroniskā pasta adresi, viņa ir norādījusi arī profesionālo elektroniskā pasta adresi. Tāpat, izmantojot šo pašu faksa aparātu, prasītāja, atbildot uz 2020. gada 30. janvāra vēstuli, 9. un 13. martā iesniedza savus apsvērumus.

37 Tāpat no lietas materiāliem un procesuālajiem rakstiem izriet, ka *Brandstock Legal* vispār un *A. Parassina* it īpaši vairākkārt ir norādījuši uz savām interesēm saistībā ar prasītājas *EUIPO* iesniegto pieteikumu un strīda atrisināšanu.

38 Pirmkārt, 2020. gada 6. martā prasītājas advokātes parakstītā ieteikuma vēstule, kas sagatavota uz *Brandstock Legal* veidlapas un tās vārdā, tika iesniegta *EUIPO* notiekošās procedūras mērķiem, lai pamatotu 2020. gada 9. marta pārskatīšanas lūgumu, kas ir pievienots šī lūguma pielikumā. Šajā vēstulē prasītājas advokāte uzsvēra būtisko ieguldījumu, ko prasītāja sniegusi biroja darbā, beigās norādot, ka "mēs būtu ļoti pateicīgi, ja *EUIPO* [viņu] apstiprinātu par pilnvaroto pārstāvi".

39 Otrkārt, kā norāda *EUIPO*, prasības pieteikumā ir minēts, ka *Brandstock Legal*, kuras darbība prasītājas ieskatā ir saistīta vienīgi ar preču zīmēm un intelektuālo īpašumu, "sedz visas izmaksas, kas saistītas ar [viņas] ierakstīšanu Īrijas [preču zīmju] reģistrā, jo arī [biroja] interesēs ir tas, ka prasītājas formālā kvalifikācija pareizi atspoguļo viņas darba būtību".

40 Treškārt, prasības pieteikumā ir norādīts, ka "prasītāju pārstāv pati *A. Parassina*, jo, pārraugot viņas darbu, viņa labāk kā jebkurš cits zina, ka prasītāja ir augsti kvalificēta". Lai ilustrētu šos izteikumus, prasības pieteikumā ir precizēts, ka "dažādos publiskajos iepirkumos ar mērķi piesaistīt jaunus klientus *Brandstock* [*Legal*] sniedza "organizatorisko struktūru attēlus", norādot komandu, kas strādā ar projektiem, kurās prasītāja ir norādīta kā viena no amatā vecākajiem un pieredzējušākajiem komandas, kurai jāveicina [biroja] popularizēšana, dalībniekiem".

41 Ceturtkārt, prasības pieteikumā ir norādīts, ka "prasītāja tika piesaistīta īpašajam klienta [..] projektam, ņemot vērā [tā] pieprasījumus, tā apjomīgo projektu un tā nozīmi *Brandstock Legal*, jo viņa ir viena no labākajiem un kompetentākajiem biroja darbiniekiem".

42 Piektkārt, prasības pieteikumā ir skaidri uzsvērts, ka "prasītājas iekļaušana *EUIPO* profesionālo pārstāvju sarakstā ir [..] svarīga [birojam] un komandai", līdz ar to "apstrīdētais lēmums rada kaitējumu ne tikai prasītājai, bet arī [minētajam birojam]".

43 Pirmkārt, no šiem elementiem skaidri izriet, ka *Brandstock Legal* birojam, kura departamenta vadītāja bija *A. Parassina*, prasības celšanas dienā bija tieša interese attiecībā uz lietas iznākumu. Otrkārt, no tā arī izriet, ka nevar piekrist replikas rakstā izklāstītajiem prasītājas apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem *A. Parassina* viņu pārstāvēs tikai kā draudzene un ka *Brandstock Legal* neesot īpašas intereses, lai viņa tiktu reģistrēta kā pārstāve preču zīmju jomā.

44 Prasītāja, protams, apgalvo, ka viņai nebija nepieciešama iekļaušana *EUIPO* profesionālo pārstāvju sarakstā, lai saglabātu savu darbu.

45 Tomēr, ņemot vērā, pirmkārt, šai lietai raksturīgo profesionālo vidi, proti, ciešo saikņu esamību starp prasītāju, tās pārstāvi un *Brandstock Legal*, un, otrkārt, galveno dalībnieku ekonomisko interešu dziļo un nepārprotamo konverģenci, ir jākonstatē, ka prasības celšanas brīdī *A. Parassina* acīmredzami nebija pietiekami atsvešināta, lai vislabākajā iespējamajā veidā aizsargātu un aizstāvētu savas klientes intereses, un tātad atradās situācijā, kas acīmredzami apdraud viņas spēju veikt šo uzdevumu (skat. iepriekš šī rīkojuma 19., 21. un 24. punktu).

46 Līdz ar to ir jāuzskata, ka *A. Parassina* nevar tikt uzskatīta par neatkarīgu trešo personu un tātad nevar stādīt sevi priekšā kā "advokātu" – neatkarīgu trešo personu Eiropas Savienības Tiesas statūtu 19. panta trešās daļas izpratnē.

47 Turklāt īpašā saikne, kas *Brandstock Legal* un *A. Parassina* vienoja ar prasītāju un kas radīja to specifiskās intereses lietā, protams, pēc prasības celšanas tika pārrauta tādēļ, ka prasītāja ir izvēlējusies turpināt savu karjeru kā padomniece preču zīmju jomā starptautiskas sabiedrības mītnes vietā Vācijā, un, protams, kopš tā laika prasītājai palīdz arī otrs advokāts, kas nav saistīts ar advokātu biroju *Brandstock Legal*. Tomēr ir jāatgādina, pirmkārt, ka prasības pieņemamība ir izvērtējama, ņemot vērā situāciju prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī (skat. rīkojumu, 2020. gada 16. janvāris, *Hemp Foods Australia/EUIPO – Cabrejos* ("Sativa"), T-128/19, nav publicēts, EU:T:2020:3, 20. punkts un tajā minētā judikatūra), un, otrkārt, ka prasība par to, ka prasības pieteikumu paraksta advokāts, kuram ir tiesības praktizēt dalībvalsts vai citas EEZ līguma dalībvalsts tiesā, ir būtiska formāla prasība, kas saskaņā ar Reglamenta 78. panta 6. punktu nav viena no tām, saistībā ar kuru var tikt novērsti trūkumi pēc prasības celšanas termiņa beigām (pēc analoģijas skat. rīkojumus, 2013. gada 5. septembris, *ClientEarth*/Padome, C-573/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:564, 22. un 23. punkts, un 2014. gada 17. jūlijs, *Brown Brothers Harriman* /ITSB, C-101/14 P, nav publicēts, EU:C:2014:2115, 21. punkts).

48 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka prasība ir jānoraida kā nepieņemama.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

49 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

50 Tā kā izskatāmajā lietā prasītājai spriedums nav labvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus tiesāšanās izdevumus pašai, kā arī atlīdzināt *EUIPO* tiesāšanās izdevumus atbilstoši tā prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta paplašinātā sastāvā)

izdod rīkojumu:

**1) Prasību noraidīt kā nepieņemamu.**

**2) *Nigar Kirimova* sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) tiesāšanās izdevumus.**

Luksemburgā, 2022. gada 9. martā

Sekretārs
E. Coulon

Priekšsēdētājs
S. Gervasoni